

Reizen door Down Under als ‘dwarsleet’

Door Claudia Stinne

Een korte introductie

Salvador (40, volledige dwarslaesie Th12) en ik, Claudia (38) hebben samen al een aantal verre reizen gemaakt. Na Amerika, Kaapverdië, Marokko en Mexico, volgde in de winter van 2017-2018 een rondreis met een – niet aangepaste – camper door Australië.

De planning vooraf

Het bleek onmogelijk om op het grote continent een aangepaste camper, of een camper met handbediening te huren. Alleen one-way rondjes of zelf kopen was wat dat betreft een optie. We zochten tevergeefs contact met diverse reisbureaus. Zelfs een gespecialiseerd reisbureau kon ons niet verder helpen dan we zelf via internet al waren gekomen. *“Als het niet kan zoals het moet, dan moet het maar zoals het kan,”* werd het motto voor de hele reis.

Er volgde een helse zoektocht naar de meest geschikte onaangepaste camper. Je wilt toch naar binnen kunnen en idealiter ook het bed kunnen bereiken. Veel campers vielen bij die twee eisen al af en verhuurbedrijven wilden geen specificaties over de binnenmaten mededelen (zelfs niet via de reisbureaus). Uiteindelijk kozen we voor de **Action Pod van Britz**, met een ruime ingang via de zijkant, mogelijkheid tot binnen zitten (‘s nachts om te bouwen tot bed) en vanaf de achterklep was ‘het keukentje’ te benaderen. Zeer basic, maar gelukkig is het in december tot en met maart zomer in Australië, zodat we veel tijd buiten – onder de luifel – konden doorbrengen. Omdat de planning van het eerste deel tijdst technisch nogal ambitieus was én omdat de camper pas in Brisbane kon worden opgehaald huurden we voor twee weken een auto en werden er (door het gespecialiseerde reisbureau) hotelkamers geboekt. Een huurauto met handbediening was alleen te realiseren bij **Avis**.

Gewapend met (te) veel bagage, een rolstoel met mountainbike banden én freewheel kwamen we op 13 december 2017 in Cairns aan. Na in Nederland vertrokken te zijn tijdens één van de heftigste winterstormen in lange tijd was de verwelkoming met 28 graden Celsius een enorme verademing.

De hoogte en diepte punten van de reis

Australië is TE mooi om in één artikel te kunnen beschrijven laat ik dat voorop stellen. Wij begonnen, na anderhalve dag in Cairns, al direct met één van de top avonturen. Een rit met een super toegankelijk historisch treintje naar het mijnwerkers stadje **Kuranda** – midden in de jungle. Tip: de wandelroute ‘Jumrun trail’, die op internet als rolstoeltoegankelijk staat aangeven, is dat niet! Wij moesten na 1.4km heuvel af op onze schreden terugkeren, omdat er een trap bleek te zijn. Nu is Salvador redelijk handig met het overwinnen van obstakels, maar 15 treden zonder leuningen is zelfs voor hem niet te doen.

De terugtocht naar de beschaving met de **Skyrail** is bijna onwerelds te noemen. Hoe ver je ook kijkt, je ziet alleen bos, bomen en knalblauw water in de verte. Onbeschrijfelijk mooi!

Meteen die avond sliepen we, in een – aangepaste!! – blokhut te midden van eenzelfde soort oerwoud in **Cape Tribulation**. Daar, in het **Daintree National Park**, zagen we tropische regenwouden die zich uitstrekken tot aan de zee, iets wat uniek is in de wereld en wederom te prachtig om op papier weer te geven. De stilte, het serene geluid van de golven die op het strand breken, met op de achtergrond het geroep van meer vogelsoorten dan je je kunt inbeelden... en geen menselijke verstoring op wat voor manier dan ook.

Great Barrier Reef

Een dieptepunt – deels figuurlijk gezien – was het snorkelen op het Great Barrier Reef. We gingen met een grote Quicksilver Catamaran naar het goed toegankelijke platform op het **Agincourt Outer Barrier Reef**. Qua aanpassingen waren we overal meer dan tevreden over. Het snorkelen viel echter tegen, want het koraal van dit grootste rif ter wereld, was bij lange na niet zo kleurrijk als verwacht. Ook hier is het grootste deel van het rif dood (door de opwarming van de aarde en andere verstoringen). Er waren veel verschillende soorten vissen en zeeschildpadden te zien. Dat wel.

The Sky is the limit

Het letterlijke hoogtepunt van onze reis was het **Skydiven** in Hervey Bay. Van te voren was er een heel aangename mailwisseling geweest met de crew en het bleek geen enkel probleem om als dwarsleet tandem te springen. We werden optimaal ontvangen en bijgestaan waar nodig. Nadat het harnas was aangetrokken werden de benen van Salvador tegen elkaar getapet, met foam tussen de gewrichten om beschadiging en drukplekken te voorkomen. Een fantastische ervaring om boven zo'n blauwe zee te zweven. We worden nog stil bij de rustgevende herinnering aan die momenten in de lucht.

Brisbane

Deze stad werd door ons op beide kerstdagen verkend, in de korte broek met slippers (voor Claudia dan). Een vreemde ervaring wanneer je al je hele leven dik gekleed rond de open haard zit. Je kunt daar prachtig **strollen** (onze samenvoeging van struinen en rollen) over de boulevards langs de rivier. Een stad die erg goed rollend te doen is!

Sydney

Sydney tijdens de jaarwisseling was een belevens. We hadden kaarten voor het rolstoeltoegankelijke viewing platform in the Barangaroo Reserve vanwaar we the **Harbour Bridge** goed konden zien.

Terugreizen met de metro was erg druk, maar AL het **openbaar vervoer** in Australië is prima toegankelijk. Er is slechts een smalle opening tussen het platform en de metro/trein. Salvador kon die zonder hulp overbruggen, maar op elk perron is iemand met een treeplank aanwezig en overal zijn ze even vriendelijk en hulpvaardig.

Bussen laten zich een beetje door hun vering zakken en hebben een uitklapbare oprijplaat zodat je als roller makkelijk naar binnen kan.

Van Melbourne naar Adelaide

Vorbij Melbourne maakte **Ballarat** met zijn achttiende eeuwse stadje **Sovereign Hill** veel indruk (heuvelig, maar goed toegankelijk) en was the **Great Ocean Road** toch véél mooier dan we al hadden verwacht. Alleen de Twelve Apostles vielen ons erg tegen (ten eerste zijn het er nog maar 8 door erosie). Je kunt dit wereldberoemde fenomeen echt prima overslaan. Alles wat je ziet zijn krioelende Aziaten met selfiesticks, die voor niets en niemand aan de kant gaan.

Wat wel is aan te raden: een baai verderop bij de Thunder Cave, Sherbrooke River en Loch Ard Gorge gaan kijken. Dat is pas indrukwekkend natuurgeweld. Steile kliffen, woeste golven en helemaal niemand om je heen...

Wij reden vervolgens een stuk het binnenland in om **Mount Gambier** en the **Blue Lake** te bekijken. Deze vulkanische krater kleurt in de zomer intens kobalt blauw, alweer zoiets buitenaards!

Ook de **Flinders Ranges** en een vlucht over **Wilpena Pound** is iets wat niet op je bucketlist zou mogen ontbreken... Dit is het Australische landschap uit films; rode rotsen, ruige bossages en overal kangaroo's en emoe's in clubjes langs de weg.

West Australia

In West Australia zagen we Margaret River (wijngebied), the Mamuth Cave (niet echt rolstoeltoegankelijk, maar je mag er als roller wel gratis in) en Hamelin Bay met mantra roggenvlakbij het strand!

Wave Rock is het meest spectaculaire natuurfenomeen wat we tot nu toe in ons leven hebben gezien. Het is precies wat het zegt dat het is, een enorme stenen muur in de vorm en met de kleurstelling van een golf. Door verschillende algen ontstaat er een roze/zwart gestreept patroon waardoor de golving optisch nog versterkt wordt. Met freewheel is dit fenomeen prima te bezoeken.

Ook the **Pinnacles Desert** is super goed toegankelijk. Al hadden wij dat van te voren niet bedacht: een bak zand en een rolstoel, hoe kan dat goed komen? Nou, je mag er dus gewoon met je auto tussendoor rijden. Daardoor is het zand dusdanig hard aangestampt dat je ook prima op bepaalde punten kunt uitstappen en een stukje kunt ronddolen.

Buiten deze attracties sterft West Australië van de prachtige stranden en baaitjes, veel mooier en rustieker dan de (meer toeristische) oostkust.

We sloten af in Perth, een mooie stad met veel bezienswaardigheden die je prima strollend langs kunt gaan.

Samenvattend

Australië is té mooi om waar te zijn, de mensen zijn er relaxt en heel erg aardig. Het weer is er perfect. Als je van warmte houdt – zoals wij – is de zomer (onze winter) super geschikt, wanneer je daar minder goed tegen kunt kan je beter in het voor- of najaar gaan.

Eigenlijk is het overal goed toegankelijk, behalve wanneer je de echte **outback** in trekt. Dat vergt meer creativiteit.

De twee maanden in de camper wisselden we af met soms een nachtje in een hotel, voor wat luxe, een simpeler toiletritueel en makkelijk(er) douchen.

De aangepaste hotelkamers voldoen over het algemeen prima aan de eisen die Salvador er aan stelt (handbewogen rolstoel, goede armfunctie en stabiele rompbalans). Echter, de Australische versie van een **aangepast toilet** betekent dat er zo'n 20 à 30 cm ruimte zit tussen de bril en de muur. Wat betekent dat je niet kunt leunen. Wij hebben heel wat capriolen uitgehaald met kussens, bijzettafeltjes en andere attributen om toch een stabiele zit te bereiken. We eindigden ermee dat we telkens om een gewone kamer vroegen "*without steps and with doors wider than 70 cm's*". Dat was makkelijker.

Op de **campings** zijn de voorzieningen voor gehandicapten heel wisselend. Over het algemeen goed, maar vaak onhandig ingedeeld.

De camper voldeed, al was het verre van ideaal om elke keer tegen de zwaartekracht in op het bed te klimmen. Dat was hoger dan we hadden ingeschat. Salvador kwam mooi gespierd terug na drie maanden rond rollen over heuvelachtig terrein en het leven in de camper!

Blog

Gelukkig kunnen we via ons **blog** alles herbeleven. Wie geïnteresseerd is kan alles uitgebreid bekijken en nalezen via <https://www.journohq.com/journo/australi353-u201817u201818-17876>